

Arrest

nr. 216 399 van 6 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.02.2018 werd ingediend door.

*Naam: S(...) B(...)
Voorna(a)m(en): M(...)
Nationaliteit: Iran
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een familie van een burger van de Unie.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Art 40ter van de wet van 15.12.1980: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: De familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 4° die de ouders van zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt niet dat betrokkene haar kind in letterlijke zin komt begeleiden of zich bij haar komt voegen. Immers moeder en kind wonen op een verschillende adres.

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen haar dochter wel degelijk te komen vervoegen door haar financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden wellicht volgende documenten voorgelegd: een overzicht van december 2009 tot heden dat moet gelden als bewijs van financiële en affectieve band van betrokkene met haar dochter, allerlei aankooptickets bij Hema, Kruidvat, Bart Smit, Zeeman en Action, alsook een aantal ongedateerde foto's.

Het overzicht van december 2009 tot heden geldt als een verklaring op eer en aangezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kan dit niet aanvaard worden als bewijs van affectieve en financiële band. De aankooptickets kunnen niet als objectief verifieerbare bewijsstukken worden aanvaard omdat nergens uit de tickets blijkt dat vooreerst betrokkene de aankopen heeft gedaan en dat deze vervolgens werden gedaan ten voordele van de minderjarige in functie van wie zij het verblijfsrecht wenst te bekomen. Wat het inkomen van betrokkene betreft blijkt uit verschillende beslissingen van het bijzonder comité Sociale Dienst van het OCMW-Antwerpen (23.12.2017, 29.12.2017, 22.02.2018 en 23.03.2018) dat zij telkens de toekenning van een equivalent leefloon als alleenstaande werd geweigerd. Enige andere bewijzen dat betrokkene enig inkomen zou hebben en daarvan iets ter beschikking stelt voor de opvoeding van het kind steekt niet in het dossier.

Wat betreft de affectieve band kunnen de foto's (ev. In combinatie met de verklaringen) evenmin als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Er kan immers niet worden geïdentificeerd wie op de foto's staan. Bij gebrek aan enige toelichting en/of data kan evenmin worden besloten in hoeverre deze foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie. Het kan hier ook een toevallige foto, een momentopname betreffen.

Kortom, uit het geheel van de bijgevoegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat betrokkene een daadwerkelijk affectieve band heeft met de minderjarige, zij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind, haar rol als moeder daadwerkelijk opneemt. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Gezien deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. het Ai van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster meent dat verweerder dit dossier op wijze “onderzocht heeft om haar aanvraag af te wijzen. Dit blijkt uit de bovenvermelde motivering ‘vol van twijfel en wantrouwen’. Men mag van verweerder verwachten dat hij rekening houdt met alle elementen aanwezig in het dossier. Verweerder heeft deze beslissing op een onzorgvuldige en onredelijke wijze genomen. Verweerder hecht ten onrechte geen geloof aan deze bewijzen. Men kan onmogelijk deze bewijzen bekomen zonder deze aankopen te doen. Verzoekster heeft zelf deze aankopen gedaan en ze meent dat het zeer logisch en vanzelfsprekend is dat de naam van verzoekster niet op de aankoopbewijzen staat. Verzoekster heeft met cash betaald en niet via bankcontact. Verweerder gaat vanuit dat bankcontact de enige manier is om aankopen te doen. Verweerder stelt dat nergens uit de bewijzen blijkt dat deze aankopen ten voordele van de minderjarige in functie van wie zij het verblijfsrecht wenst te bekomen. Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve argumenten! Ten eerste verkoopt mensen in Bart Smit geen maandverband maar speelgoed. Verzoekster meent dat een dergelijk argument mag hij wel verwachten van iemand die een alleenstaande persoon is zonder kinderen in zijn of haar gezin.

Ten tweede blijkt uit de aankoopbewijzen duidelijk dat deze aankopen voor een minderjarigen is gedaan. Verweerder heeft zelf niet de moeite gedaan om de inhoud van deze aankoopbewijzen te lezen. Verweerder stelt dat de voorgelegde foto's geen datum hebben. Verzoekster meent dat iedere redelijke mens weet dat niet elke foto's een datum heeft. Dergelijke argumenten gebruikt men wanneer men geen andere nuttige argumenten vindt. Hieruit blijkt dat deze beslissing niet op een objectieve wijze genomen is. Verzoekster heeft sinds 9.9.2015 hoederecht omtrent haar kind. (zie vonnis) Verzoekster is naar het kantoor van zijn huidige raadsman samen met haar kind gekomen om de beroepsmogelijkheden te bespreken tegen de huidige beslissing. Verweerder meent dat ze een gezin vormen en het feit dat de OCMW haar aanvraag tot leefloon afgewezen heeft mag geen reden zijn om haar aanvraag af te wijzen. Verzoeker krijgt steun van haar familie in Iran. Dit blijkt uit het feit dat ze sinds haar aankomst in België een appartement gehuurd heeft in Antwerpen en de huurgelden tot op heden betaalt. Verweerder heeft natuurlijk geen oog voor dergelijke elementen die in voordeel van verzoeker is. Verzoekster meent dat de bestaansmiddelenvoorwaarde niet in de verblijfswet voorzien is. Daarom is deze houding van verweerder nopens de inkomsten onwettig. Verzoekster meent dat het hebben van de financiële banden niet aantoon dat ze een gezin met haar dochter vormt. Uit de genomen stappen in de echtscheiding procedure en uit de tussen vonnissen blijkt duidelijk dat verzoekster een gezin met haar dochter. Dat dit middel gegrond is.”

2.2. Betreffende de door de verzoekende partij opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat op geen enkele wijze wordt ingegaan op dit artikel, waardoor de verzoekende partij hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De opgeworpen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit het geheel van de bijgevoegde bewijsstukken niet kan worden afgeleid dat de betrokkene een daadwerkelijke affectieve band heeft met de minderjarige, dat zij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind en dat zij haar rol als moeder daadwerkelijk opneemt.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan de aankooptickets. Zij stelt dat ze deze aankopen met cash heeft betaald en dat het daardoor logisch is dat haar naam niet op de aankoopbewijzen staat, dat zij onmogelijk deze bewijzen kan hebben zonder deze aankopen te doen, dat uit de aankoopbewijzen blijkt dat deze aankopen voor een minderjarige zijn gedaan en dat de gemachtigde zelfs niet de moeite heeft gedaan om de inhoud ervan te lezen.

De verzoekende partij toont niet aan met welke gekende elementen het bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de aankooptickets valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

"De aankooptickets kunnen niet als objectief verifieerbare bewijsstukken worden aanvaard omdat nergens uit de tickets blijkt dat vooreerst betrokkene de aankopen heeft gedaan en dat deze vervolgens werden gedaan ten voordele van de minderjarige in functie van wie zij het verblijfsrecht wenst te bekomen."

De Raad stelt dat het in dit geval gaat om een aanvraag waar de verzoekende partij in de mogelijkheid was om alle voor haar nuttige stukken voor te leggen. In deze optiek ligt de bewijslast bij de verzoekende partij. Er dient opgemerkt te worden dat de bewijslast bij de aanvrager ligt. Het komt derhalve aan verzoekster toe dat zij de aankopen daadwerkelijk heeft gedaan ten voordele van de referentiepersoon, al dan niet cash betaald. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat nergens uit de aankooptickets blijkt dat deze daadwerkelijk door de betrokkene zijn gedaan en dat zij ten voordele van de minderjarige werden gedaan. De verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan, zij beperkt zich tot het stellen dat het logisch is dat haar naam er niet op staat en dat het verder logisch is dat de inhoud van de aankopen voor een minderjarige zijn bedoeld. Met dit betoog toont zij niet aan, zoals de bestreden beslissing stelt, dat zij de aankopen heeft gedaan en dat zij werden gedaan ten voordele van haar kind.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat iedere redelijke mens weet dat niet elke foto een datum heeft en dat men dergelijke argumenten gebruikt wanneer men er geen andere nuttige vindt.

Met betrekking tot de foto's stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Wat betreft de affectieve band kunnen de foto's (ev. In combinatie met de verklaringen) evenmin als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Er kan immers niet worden geïdentificeerd wie op de foto's staan. Bij gebrek aan enige toelichting en/of data kan evenmin worden besloten in hoeverre deze foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie. Het kan hier ook een toevallige foto, een momentopname betreffen."

De verzoekende partij gaat uit van een partiële lezing van de bestreden beslissing. Het motief over de foto's is niet beperkt tot het stellen dat er geen data op de foto's staan. Er wordt nog gesteld dat de

personen op de foto's niet kunnen worden geïdentificeerd en dat er geen enkele toelichting wordt gegeven omtrent het aantonen van een daadwerkelijke relatie en dat het ook om een momentopname kan gaan of om een toevallige foto.

Aangaande de ongedateerde foto's toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze betreffende de foto's heeft gemotiveerd dat deze ongedateerd zijn, er niet op kan worden geïdentificeerd wie op die foto's staan en er geen enkele toelichting omtrent wordt gegeven. Ten overvloede merkt de Raad op dat het tegenwoordig mogelijk is om vóór het nemen van een foto een datum toe te voegen.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat zij steun krijgt van haar familie in Iran, gezien zij reeds sinds haar aankomst in België een appartement huurt en tot op heden de huurgelden altijd betaalt.

De verzoekende partij beperkt zich, met betrekking tot de financiële steun van haar familie in Iran, tot loutere beweringen die zij op geen enkele wijze staft met een begin van bewijs. In de bestreden beslissing wordt omtrent een inkomen gemotiveerd: *“Wat het inkomen van betrokkene betreft blijkt uit verschillende beslissingen van het bijzonder comité Sociale Dienst van het OCMW-Antwerpen (23.12.2017, 29.12.2017, 22.02.2018 en 23.03.2018) dat zij telkens de toekenning van een equivalent leefloon als alleenstaande werd geweigerd. Enige andere bewijzen dat betrokkene enig inkomen zou hebben en daarvan iets ter beschikking stelt voor de opvoeding van het kind steekt niet in het dossier.”*

Het is de Raad niet duidelijk waar verzoekster op doelt door te stellen dat *“de bestaansmiddelenvoorwaarde niet in de verblijfwet is voorzien”*. Het gaat in dit geval om een onderzoek waar er wordt gekeken naar de band tussen de betrokkene en haar dochter, op vlak van het hebben van een daadwerkelijke affectieve band en of zij al dan niet gedeeltelijk instaat voor de zorgen van het kind. Het feit dat de verzoekende partij van mening is dat een financiële band geen gezinscel zou aantonen, betekent niet dat de verwerende partij moet nalaten te motiveren omtrent de financiële hulp van de moeder aan haar kind. Waar de verzoekende partij nog stelt dat *“Verweerster meent dat ze een gezin vormen en het feit dat de OCMW haar aanvraag tot leefloon afgewezen heeft mag geen reden zijn om haar aanvraag af te wijzen”*, stelt de Raad dat dit niet kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing.

Verzoekster laat de motivering omtrent het wonen op een verschillend adres onbesproken.

Met de documenten die verzoekster overmaakte werd door het bestuur rekening gehouden. Indien verzoekster andere stukken had willen beoordeeld zien, was het aan haar om deze ook over te maken. Waar zij thans tussenvonnissen aan het verzoekschrift toevoegt aangaande de zomervakanties, weekendbezoek, sociaal onderzoek en politieel onderzoek, toont zij niet aan die documenten aan het bestuur te hebben overgemaakt zodat die hieromtrent had kunnen motiveren. Verzoekster toont niet dat zij niet in de mogelijkheid was om die stukken bij te brengen. Zij kunnen derhalve niet in overweging genomen worden.

Verzoekster toont niet aan dat het bestuur met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC